

vati, protože prý civilní řád soudní nezná jednostrannou vázanost na prohlášení, z něhož by měla jedna strana jen újmu a druhá strana všechny výhody. Naproti tomu jest uvést, že v souzeném případě nešlo o nabídku ke smlouvě, nýbrž i disposiční projev žalované strany před soudem při projednávání sporu týkající se oprávněnosti žalobního nároku, kterýmžto projevem se žalovaní vzdali odporu proti uznané části vymáhaného nároku. Šlo tudíž o částečné podrobení se žalobnímu nároku. K závaznosti projevu strany o podrobení se žalobnímu nároku, učiněnému při roku za projednávání sporu, se nevyžaduje, by byl odpůrcem přijat, ani by odpůrce navrhl vydání rozsudku pro uznání, a odvolání takového platně učiněného projevu jest již vyloučeno. Vyřízení tohoto disposičního projevu soudem bylo v tomto případě správně zůstaveno konečnému úplnému rozsudku, ježto se projev týkal jen části žalobního nároku a žalobce nenavrhl, aby byl vydán částečný rozsudek pro uznání.

Čís. 13259.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 16 ř. zák.).
Zákonem není vyloučena dohoda stran, že dosavadní remunerace nebude na příště vyplácena.

(Rozh. ze dne 8. února 1934, Rv I 91/34.)

Žalobkyně byla zaměstnána jako úřednice u žalované společnosti a byla jí vyplácena počínajíc podzimním veletrhem 1921 pravidelně remunerace po každém veletrhu až do jarního veletrhu 1930. Za podzimní veletrh 1930, za jarní a podzimní veletrhy 1931 a za jarní veletrh 1932 nebyla žalobkyni remunerace vyplácena. Proti žalobě o zaplacení těchto remunerací namítla žalovaná, že žalobkyně prohlášením ze dne 18. listopadu 1931 výslovně svolila k tomu, by za podzimní veletrh 1930 a za oba veletrhy 1931 nebyla jí vyplácena poveletržní odměna, jež dříve představovala částečně dobrovolnou odměnu, částečně náhradu za práci přes čas, a souhlasila s tím, aby dosavadní její nárok na práci přes čas byl splacen a uhrazen tím, že počínajíc jarním veletrhem budou jí, pokud bude ve službách žalované, opět vypláceny poveletržní odměny, jimiž však budou kryty i veškeré nároky za práci přes čas, a že žalobkyně vzala na vědomí, že výši těchto odměn určí správní rada, a rozhodnutí jejímu se výslovně podrobila. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Jestliže žalobkyně svolila k tomu, by odměna byla stanovena správní radou dle finančního výsledku veletrhu, nemohla jí jako zaměstnankyni nebyti neznámá finanční tíseň žalované strany a musela proto počítati s tím, že příště nedostane se jí snad odměny vůbec. Pakliže však přes to prohlásila, že se podrobuje rozhodnutí správní rady vždy plně a bez námitek, učinila tak dobrovolně, vážně, určitě a srozumitelně (§ 869 obč. zák.) a jest remuneraci ve smyslu tohoto prohlášení považovati jen za dobrovolnou odměnu, na niž žalobkyně nemá nárok.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Pokud se týče periodické remunerace, dovozuje dovolatelka, že na ni měla právní nárok hned od počátku služebního poměru jako na součást svého služebního platu. Ale v tomto sporu nejde o to, zdali žalobkyně měla nárok na remuneraci v dřívější době hned od počátku svého služebního poměru, nýbrž jde jen o to, zdali podpisem prohlášení ze dne 18. listopadu 1931 svolila k tomu, by nárok na remuneraci za čtyři veletrhy — t. j. za podzimní veletrh roku 1930, za jarní a podzimní veletrhy v roce 1931 a za jarní veletrh v roce 1932 — byl smluvně nově upraven způsobem naznačeným v tomto prohlášení. Toto prohlášení bylo pro žalobkyni závazné a jde ještě jen o jeho výklad. Po té stránce schvaluje dovolací soud právní úsudek odvolacího soudu, že žalobkyně, projevivši dobrovolným podpisem onoho prohlášení svůj souhlas k tomu, by jak dosavadní veletržní odměny, pokud nebyly vyplaceny, tak i příští takové odměny byly určeny správní radou žalované firmy podle jejího volného rozhodnutí, jemuž se žalobkyně vždy plně a bez námitek podrobuje, projevila takto jasně svou vůli, že veletržní odměny, o něž tu jde, mají býti považovány za dobrovolnou odměnu, na kterou žalobkyně nemá právní nárok. K tomu jest uvést, že ustanovení § 16 zák. ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák. o periodické remuneraci stanoví jen vykládací pravidlo pro případ, že zaměstnanci již přísluší nárok na poskytnutí remunerace, a že zákon sám na ně nárok neposkytuje. (Rozh. čís. 10.661 sb. n. s.) Není tedy zákonem vyloučeno smluvní ujednání stran, že dosavadní remunerace nebude vyplácena.

Čís. 13260.

Určovací žaloba (§ 228 c. ř. s.).

Určovací žaloba jest přípustná nejen, je-li sporný celý právní poměr mezi stranami určitou smlouvou založený, nýbrž i, je-li sporný rozsah právního poměru. Je-li spornou výše kupní ceny, jest sporným i právní poměr opřený o kupní smlouvu.

Kupitel má právní zájem na brzkém určení kupní ceny skladu, jež koupil k dalšímu zcizení.

(Rozh. ze dne 8. února 1934, R II 8/34.)

Žalobce domáhal se na žalovaném, by bylo zjištěno, že žalovanému přísluší z kupní smlouvy ze dne 7. března 1931 jen kupní cena 418.174 Kč, včetně vypočtené ceny 89.000 Kč, za obchodní zařízení od žalovaného a jeho manželky Marie S-ové žalobci prodané, kteroužto kupní cenu má žalobce podle platebních podmínek pod bodem IV. smlouvy ze dne 7. března 1931 zjištěných zaplatiti a podle bodu V. této smlouvy zúrokovati. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Od-